

Kjære ven!

Tak for dit brev og for alle dine viderværdigheder for min og Engels skyld - tusend tak! -

Ja det er bedst jeg sætter mig til at skrive pr. omgaaende, - ellers kan det jo blive længe; - du ved hvilken "søulebøtte" jeg er - (jeg er "fortvivelsen")

Altsaa som du siger: "lidt forretning først!" -

Had os tage problemet "Grunden"; - dine to andre tegninger er omtrent akkurat lig de projekter, Johan og jeg har diskuteret. Vi fandt ud, at din tegning No. 1 blev for lett - enhver fant kunde kaste den af sine haender; at løfte den af - vilde

Fig. 1

selv en lidem gutunge klare - desuden blev den dyr, da den måtte laves af furu eller gran, og du ved hvor dyre den slags materialer er her, fordi de skal fragtes lige fra Førde, (ja selv i Førde er de dyrere end i Bergen).

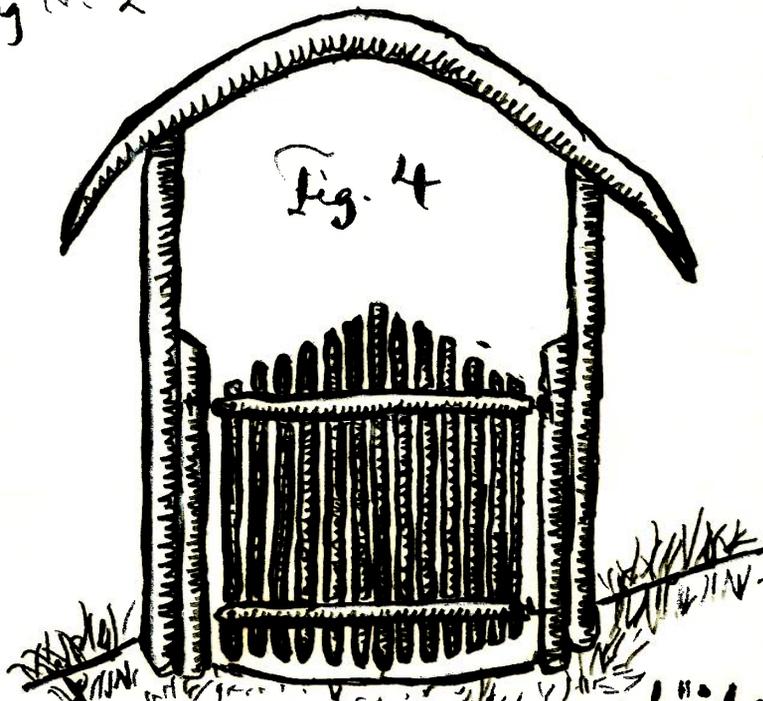
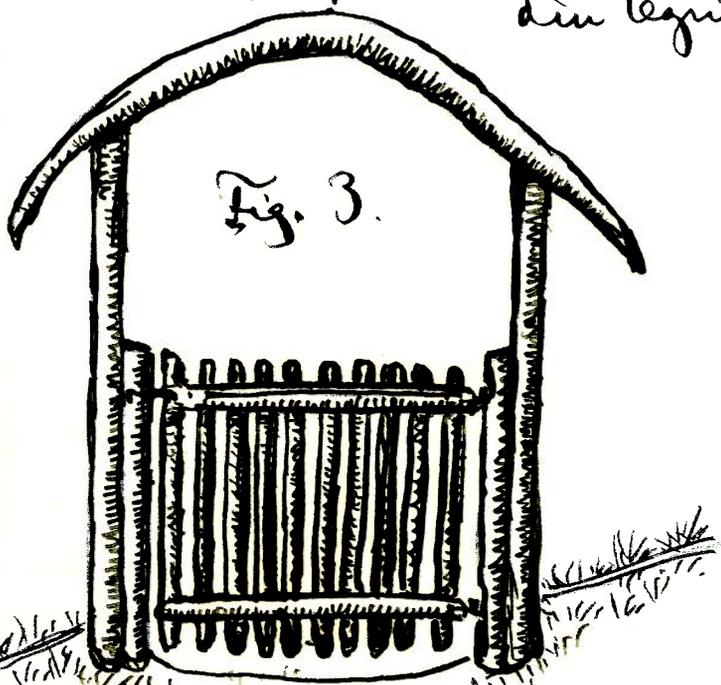
Altsaa valgte vi dit andet projekt (se fig. 2), som

Fig. 2

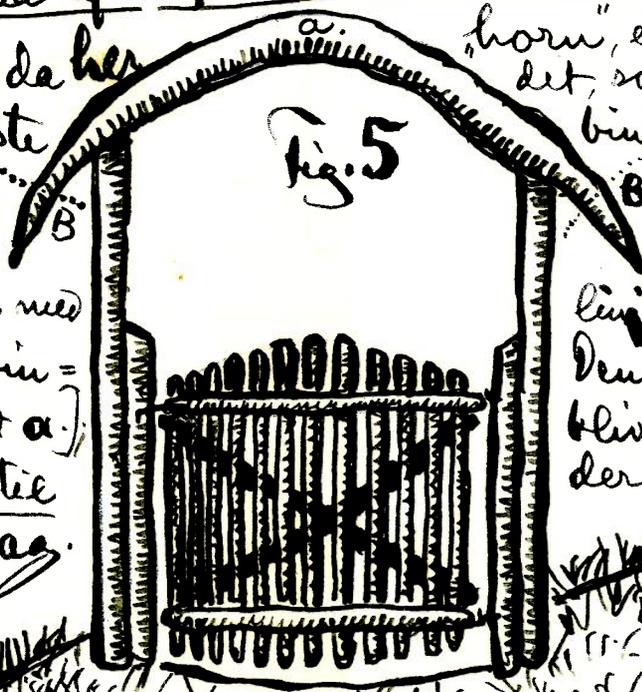
alt var færdig, da dit brev kom idag. Men du var jo ikke bleven nøragtig sig, da vi jo ikke havde din tegning at gøre efter, men vi skal omarbejde den lidt, saa den blir nogenlunde

læg din tegning. - Her ser du fig. 3: - grunden som den
nu er og fig. 4: - som den skal blive for at rumme lig
din tegning N: 2

Den væsentligste forskjel blir jo at pindene - eller "længde-
spilene" i grunden midte blir ombyttede med nogle
længre spiler, - saa at du faar den "tag" eller "møne" lignen-
de form, som du har antydet paa din tegning - seig .
Jeg har forresten et andet forslag (for stilens og soliditetens skyld)
som vil fremgaa af fig. 5.:

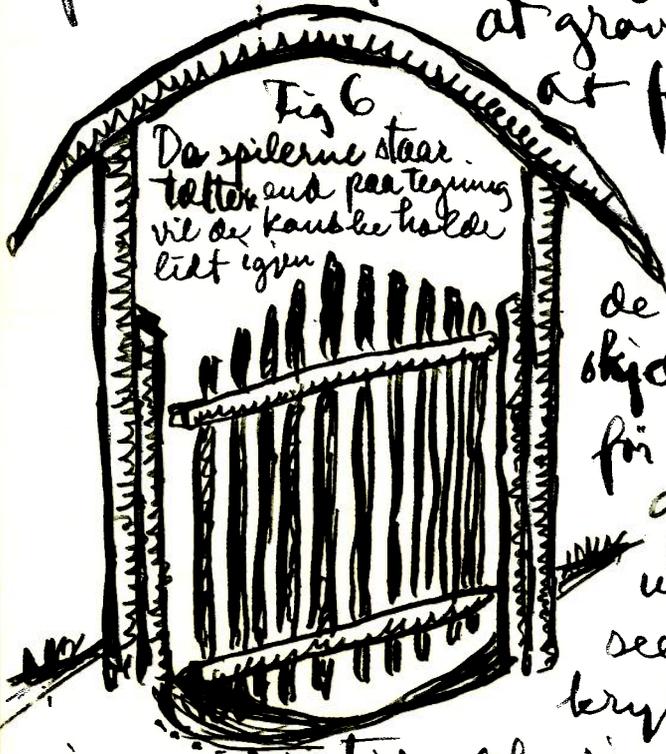
Forskjellen blir da her
at grunden's øverste
linje blir mere
i en svag bue
altsaa mere i stil med
grundstolpernes "bin-
dings-stok" (mærket a.)
og tillige mere i stil
med dit "høstags".
Om du synes
saa kan vi skære
at de spidse "horn"

"horn", eller hvad du skal kalde
det, som johan har foreslået
bindingsstokken med og
som her er mærket B;
afskjæringer kunde da
gaa efter den prikkede
linje ved B.
Den anden forandring
bliver da de to "skraabrod-
der" eller "diagonaler", som
grunden blir sam-
menbundet for
styrkens skyld
saa alt saa

Dette med "skraabrodderne" anser jeg nødvendig, fordi grunden blir temmelig tung - (noget, der som for nedent er et stort godt-saa ingen kan baste den af- eller løfte den af med lethed; - naar den gaar paa hængsler vil den jo aldrig blive tung at bevæge op og igjien - (der har tyngden intet at sige - selv for et barn).

Men som sagt tyngden blir stor; og uden "skraabrodder" vil den lett med tiden "sige ned" og antage en lignende form som fig. 6; - og du vil da blive nødt til stadig at grave ud ved venstre grundstolpe for at faa grunden op og igjien, og den planering, som er udført i terrænet (under grunden) vil da aller ven-

de tilbage til den oprindelige skjevhed - ja endog skjev over end for - saa man blir nødt at gaa i en grøft (til venstre) for at komme ud og ind grunden). Men esthetisk seet vil du kanske ikke like slige kryds linjer i grunden, - den blir

jo imidlertid af simpelt materiale og kan altsaa billigt erstattes, om den findes uesthetisk eller gaar i stykker; - jeg tror nu den vil holde saa længe som en pæring grund, som heller ikke holder længe, hvis den er malet og skal staa ude om vinteren i dette barske klima. De hængsler, som du udover er ikke ankomne endnu.

Ja det var leit at høre, at Du og dine skulde have et slikt uheld paa grund af Eders Jøsters ophold -

5
samt alle slags kaal (saadan som grönkaal), inde-
holder ogsaa de for blodet saa skadelige stoffe - og
bör helst undgaaes; - alle gröntsaker bör enten være
ualmündelig godt kogt (kan aldrig blive forlænget)
eller ogsaa maa de rydes helt raa, - kun bör de da
have ligget 3 timer i sterk saltlake, saa alle bakterier
som muligens kunde findes - (tyfus) kan være helt
døde. Fisk bör kun rydes stegt eller som bacalao,
men mindst muligt af fisk ogsaa. Gule ertes, som
ikke er vandede et døgn og kogt i 5-6 timer, er endog
giftigere end kjød, - det samme gjælder alle
halvraa gröntsaker, men de gule ertes maa undgaaes
selv om de har kogt 5-6 timer - hvis der er fare for
giftige eventualiteter, da de gule ertes særlig indehol-
der de samme giftstoffer som blodet har under disse
omstændigheder. havre, som ellers er saa udmærket
for børn, fordi den særlig indeholder fedt og fosfor
i en lett-optagelig form - maa dog i disse tilfælde
undgaaes, da havren ogsaa indeholder en del af de
samme farlige stoffer. Hovning ^{små portioner} kan rydes hele
døgn - selv lige før ^{uden} efter maaltider - men aldrig
midt under maal ^{sinker} tid, - da det hindrer fordøielsen
af andre stoffer, - det samme gjælder i endnu
høiere grad sukker, som kun maa rydes mindst
2 timer før eller 2 timer efter et maaltid - altsaa
midt i mellem maaltiderne (forudsat at man spiser
sine maaltider med 4 timers mellemrum). Malt ekstrakt
indtager et stadium midt (mellem hovning og sukker - dog nærmere
det sidste og maa ikke rydes til mad, men mellem maaltiderne.

Ja du ler vel af mine raad, men jeg har virkelig studeret
dette gennem den smule kjendskab, jeg har til kemien og
det menneskelige legeme, - og jeg skulde bare ønske, jeg
havde raad til at "op-ale" mine børn efter den kjend-
skab, jeg har til slige ting, - men det er ikke bare mine
økonomiske forhold, som har stillet sig i veien: - Engel har
ogsaa bestandig leet af mine paastande, - men havde hun
ikke lyttet til mine raad, vilde hun sparet sig selv for
meget lidelse. - At man er forfalden til alskens
narkotika som tobak, kaffe, alkohol, chocolate o. s. v.
er tilgiveligt fordi "traengen" kan være sterk; men at
man er "forfalden" til usund mad er utilgiveligt,
fordi man der ikke kan skyldes paa "traengen", -
det er helst i slige tilfælde "skik og bruk" og "vane", som
er aarsaken, - selv økonomien kan man ikke der skyldes
paa, - da sund mad ofte er billigere end usund, blandt
andet, fordi man bliver mindre af den sunde mad for
at leve; - i forstuingen spiser man kanske mere af den
sunde mad, fordi maven og kroppen begjærligt tager
det til sig, - men efter en stunds brug - vil maven
minke i volum, fordi den slipper at "holde" i dagvis paa
usund og ufordærlig mad, og fordi den mærker, at nu
har man faaet nok af, hvad kroppen trænger. Mere end
vor halve livsenergi gaar med til at forðøie usund mad,
ved at bruge sund mad skulde man altsaa kunne faa
lidt mere end halvdelen tilgode af den dyrebare livsenergi,
som man da kunde benytte til lidt bedre arbejde end
bare det: at forðøie mad. Ja nu skal jeg ikke plage dig mere -

med mine "fixe ideer", som du vel vil kalde det. -
Tak skal du have for din venlige omtale angaaende
mit "udførte" arbejde for Erling Thorkildsen, - jeg har
nu færdig "jurnat" (lys jurnat) - "Martsstemning",
"Kvernagang" (Kvernveir) - og "Kornstaur i maaneskin"; -
skal jeg sende dem nu eller vente til alt er færdigt,
eller til jeg sender "gaare billedet" og stillebenet og "høst
paa Sandalstrand"; - dette kunde jo trække lidt ^{ud} og tiden
har fart bort i festing og efterarbejder - trods ~~hidsigt~~
arbejde i mellemstunderne, - og nu trængs jeg haardt
lige af renter og gjeldskrav; og Kari skal have meast
til konfirmationen, saa kanske jeg burde sende, hvad jeg
har færdigt og faa nogen skillinge, at slikke i de værste
hul, saa man fik lidt arbejdsfred.

Udord Meyer angaar, skylder jeg ham penge, men han er
trods alt en "fintfølende" mand - forstaar jeg, - han vilde
altran ikke nævne noget om dette til dig, og fandt
derfor paa sin udflugt om, at det var for dyrt og at
han ikke havde raad o. s. v. - saa han fik ordet med mig.
Du udvæler "den gamle lampebrønderen"; - var det den,
som havde tilhørt min gamle "ungkars-lampe", eller
var det den gamle "Matadorbrønderen"; - den sidste tror jeg
neppe er noget at gøre med, - det var vistnok kun for
skruemaaktes skyld, at Engel sendte den med, - for at faa
en ny helt anden slags brønder. Min gamle brønder er
outrent i fuld stand - bare lidt slid, - det var kun

U. B. BERGEN
M^e 1808 78

8
en passende vage og lampeglas, jeg ønskede til den.
Jeg skal et eller andet sted have liggende en
anden gammel brønder, som ogsaa var bedre
end alt nutidens kran; - naar jeg har kaseret
slige gode brøndere, er det, fordi jeg ikke har kunnet
paa vage, lampeglas eller brække (beholder), som
passede. Det er jo fortrødet med ^{større} lamper siden byrum blev elektrisk.

Ja det skulde nok være interessant at seet Hr.
Trønds Haavards helms arbejder, - him er jo absolut
den største begavelse i Norge paa dekorativkunstens
omraade - næst Minth - men jeg er ikke saa
meget, at jeg kan tage bte til første ugeaug. -

Angaaende træsnit-raamme-materialer er jeg dig meget
taknemlig og tror det er udmærket, det du har fundet,
men det blir vel kan handle dyrt?

Ja saa tilskud lidt om Gølburtidagsfestlighederne,
som du siger - det vi interessere dig at høre om.
Ja jeg burde vel helst forholde mig taus, da mine
"synders maal" snart er fildt, - det blev nemlig
den værste rangel, jeg har været med paa, siden jeg i 20aars
alderen var i Paris og ikke kom af klarine eller ud
af ruser paa 14 dage; - men i den alder kan man
Toale 14 dage uden søvn, - nu er 8 dage for meget for mig.

9

Ja det begyndte altsaa som nedvaulst "dagen forud"
— det gjælder jo at "træne" — . Jeg havde faaet et par
flasker sprit, som skulde omdannes til kvæmmeaquavit,
og det gjældt jo at faa denne saa god som muligt, og
den maatte derfor flittig prøves efter hvert, som "for-
vandlingen" foregik; — noget hjemmebryg havde jeg ogsaa
faaet i anledningen, og en kasse vin og en kasse bayer
(en anden kasse vin fik jeg heldigvis først julebordsdagen).
Imidlertid blev jeg udoover nat i saa godt humør, at
det var umuligt at sove, og 45 aarsdagen faandt mig
saa vaaken og livsglad som aldrig før, trods gjæld og
alstrens elendighed, og livslysten steg, da den nye vin-
kasse ankom samtidig med dr. Bydahl, der havde
med sig 3 Whisky flasker, og Dr. Münster, der havde
med sig en do som present — (albi 4 af de bedste mærker)
Saa kom dr. Ujalmar Christensen med en stor
krubbe extrafin hollandsk genever (ogsaa som present)
og saa kom præmies Bydahl og Christensen — begge
med favnen fuld af de vidunderligste blomster; og
efter en 3-4 formiddags pjaltere, som tøjntes i hast
af os mandfolk, medens kvindfolkene drak portvin,
saa gik vi da tilbords. — Menuen interessere sig
vel ikke. — Til at begynde med var det "brændesle-
sippi" med nogle drammer og scherryglas — derpaa
örröt fra Botuavatnet (fisket samme nat af Arnold
og Jøhan) — til dette nogle glas Bourgoänder — og
saa Kyllinger salat og tomater med Bourgoänder og

sag Genever og efterpaa Genever og rødvin at laske
 du med, - det gik jo ikke rigtig efter ^(cotinella) "opskriften",
 men min gamle smag: "Gever og rødvin", - som de
 andre aldrig havde prøvet før - vandt slet bifald,
 at de glemte ceremonierne; og deserten som bestod
 af onhyggelig udvalgte blaaber (og mülter) kom
 vistnok forsent, men blaaberens størrelse vakte
 sliik overraskelse, at sliik ^{som cotinella} blev overseet. Efter
 deserten fandt vi ud, at det bedste vi havde nydt
 var: "Gever og rødvin", og det maatte forsøkes igjen,
 og for at prøve forskjellen, tok vi efterpaa en an-
 gang med "Genever og Bourgunder", som smakte
 næsten lige godt, - det var forresten noget, jeg heller
 aldrig havde prøvet før. Med et glas Sherry og en
 tale af Christensen afsluttede vi saa middagen.
 Christensen sa vist mange pene ord om mig og
 min kunst; - men jeg var saa mildt bedrøvet, at jeg
 ikke hørte noget af det, - "jeg maatte være noget
 hvirvel Engel til mig" (eller var det en anden dame
 - kanske fru Christensen, som sad ved min side), og jeg
 sa de noget, som Christensen blev saa forundret
 over, at han reiste sig og gik fra bordet, - det var noget
 om vinstlandet, Kinck og Christensen. Men ved kaffen
 og et glas likör, som jeg havde mixet af alle möjlige
 ingredienser, blev vi nogenlunde venner igjen. -

Ud paa kvelden, da vi havde drukket nogle gjol-
tere, kom Ford og Sikaas, — (om vi spiste kvelds,
og hvad vi spiste og drak, husker jeg ikke, og Engel
er ikke ligeme — er paa landstrækningens reise fortiden
saa jeg kan ikke spørge hende heller). ^{stegt fisk} ^{luster} ^{is}.

Imidlertid forløb kvelden med gjolter og snak og en
lidet generer imellem indtil krubben var tom. — Dr. By-
dahl og jeg fandt ud, at man drak for sent, og vi blev
enige om at faa Ford og Sikaas med os ind i arbejds-
rummet og prøve forskjellige udgaver af kvamme-
aquaviten, — der blev vi siddende nogle timer trods
Engels fortrivlede anstrængelser for at faa os ind
til de andre i "gamlestuen", — og da hun endelig
fik overtalt Bydahl, og vi kom ind til de andre,
fandt vi ud, at disse var forledet fælde til at passe
i vort selskab, og Bydahl og jeg blev stiltende
sætte om at prøve, hvad heimebrygget kunde
gjøre paa disse mennesker; — en gammel "bebar"
blev fundet og gik rundt, — alle drak saa nær som
dr. Münster, som ^{hans paaord} ^{isgaa} ^{at det var selvomord} ^{af drikke} ^{heimebryg} ^{oversejla} ^{at} ^{andret} ^{at} ^{andret}
outrent var sovnet — og til trods
for at heimebrygget ikke var af bedste sort, udblev
ikke virkningen. Ford var den første, som faldt,
efter at han først havde forsøgt at komme ud og
holde sig oppe i mine byldtrær, som knækkede
sammen med ham det ene efter det andet, saa han
til slut blev liggende i haven. Imidlertid fortsatte

Vi andre indtil Nr. 2 faldt - dit var Dr. Münster,
 som maatte geleides op paa Karis værelse, hvor han
 i en times tid arbejdede haardelig med at faa
 af sig trøien. Fru Christen, som ogsaa havde taget
 et par pjoltere begrundte nu ogsaa at føle trang til
 sengen, og Engel og Christensens pilske hende op paa
 atelieret, hvor der var to senge til dem, - de var
 da nødt at gaa gennem Dr. Münsters rum; men
 han var endnu ingen vei kommen med afklædning-
 en, - men ^{han} var dog klæret lidt og ropte med høj
 røst, at nu maatte fru Astrup komme tilbage fra
 atelieret og gaa ind, saa han fik klædt af sig.
 Engel gik da ud gennem vinduet i atelieret og ud
 paa altanen over Nilsstrædet ^{og paa kærne} og tilbage over broen
 til Karis værelse og ind til Dr. Münster den vei,
 hvad der forvænsede ham meget - "nei kommer De
 denne vei" sa han "ja, ja syntes De ropte paa mig" sa
 Engel. Dr. Münster troede selvfølgelig, at hun var inde
 hos Christensens: "ja, ja skulde været ind til dem
 og sagt godnat", sa Engel ~~ogsaa~~ og saa gik hun
 atter engang ind til Christensens (med hvem hun
 var bleven enig om at spille Dr. Münster dette puds), og
 da Engel havde været en stund der inde, begrundte
 Münster atter at tørne op, om at nu maatte hun gaa
 ind, saa han fik lægge sig, - og denne gang vilde han
 nok undersøge sakens sammenhæng, thi han lærte
 hende tale derinde, - og saa kom han ind paa loftet

og vilde ind til ættoparrat Christen, og faa Engel
 med sig ud; men da fru Christensen alt var beqvemt
 at klæde af sig, saa bad hun og Engel om, at Christensen
 maatte holde paa døren, saa Münster ikke slap ind,
 og Münster maatte vende tilbage til Karis rum igjennem
 og Engel gik atter ud paa taget og rundt og ind
 til Dr. Münster og sa godnat, - men da forstod
 ikke Münster, om hans forstand stod stille eller om
 det var troldom. Smidder vi andre og drak
 i gamle stuen, - men da Hr. og fru Bydahl jo skulde
 sove i "gamlestuen", og fru Bydahl var bleet, saa maatte
 vi trække os tilbage til "yste-stuen", som var omdannet
 til spisestue i anledning. - Det leed da ud paa
 morgensiden, - men Bydahl, Eikaas og jeg holdt ud.
 Engel forlod os og gik og i løen for at paa sig et par
 timers søvn, men til gjengjæld kom Christensen tilbage
 (om han gik gjennem "Karis rum" (Dr. Müsters rum), eller
 om han blarte at gaa over Nilstøget og plankerne
 ved jeg ikke, men han var pludselig bleven sprek
 igjennem, - og om stund lød der klageslyd fra Fond, som
 laa i haven. - Jeg var ude og forsøkte at faa ham paa
 benene, men det lykkedes ikke, - men jeg fik ham
 da endelig krybende paa firefødder ud paa timet, - der var
 nemlig baade skiddent og vaadt i haven. Tilslut havde
 han liggende foran gamle stuedøren, efter at han havde
 brudt ned gjerdene paa begge sider af døren, - og her
 blev han liggende et par timer og udstødte klagesange

og rime dødslyl som fra en syk lund, - ja, "meget
 varu", sa dr. Bydahl; - fru Bydahl som laa inden
 for i gamlestuen - fik selvfølgelig ikke sove for
 rædsel, og selv Hjalmar Christen blev ræd og kom
 ind og forlangte, at vi alle skulde bære ham i hus.
 Jeg protesterede og paastod, at "netto do lika han
 seg best", og jeg sa, at det var slik han vilde ha det.
 Christen blev saa menneskekyrdig, at han vilde for-
 søke at være ~~Fond~~ alene, men det maatte han selvfølge-
 lig ikke, og saa blev han rasende paa mig og spurste,
 hvad slags mand jeg var, som vilde lade et dødsdyt
 menneske ligge og dø paa min gaardsplads, - og
 da Eikaas holdt med mig - og sa, at Fond just
 likte det slik, saa røk Christen paa Eikaas, og der
 blev et alvorligt basketak, som endte med Christen-
 sens fald, - "men han var utruly sigge", sa Eikaas siden.
 Da Christen saaledes ingen vei kom med Eikaas,
 vilde han tage mig, og jeg var i kamplymør, men
 jeg foreslog dog, at vi først skulde prøve vore krafter
 i et arligt tak eller "trække krok" for eksempel; dette
 gikk Christen med paa, og vi gikk ind i "spisestuen" og
 satte os paa hver sin side af spisebordet og begyndte "krok-
 dragningen", efterat vi først havde styrket os paa et
 glas vin. Christen ^{tos} af all magt, saa aarene svul-
 mede mellem hælningerne i hans pragtfulde syfilis-
 paude, men jeg drog ham dog over bordet, indtil han bad

5
mig slippe, fordi jeg helt havde ødølet fingeren hans, -
det var ringens ^{skuld} sa han, og jeg tog straks af mig ringen,
og vi prøvede paaamt med samme resultat. -

Han begyndte at blive nok saa myg - og jeg dristede
mig til at fremdrage for hans vinding hans for-
normalse ved middagstbordet, og han indrømmede da,
at Kinck var en meget større digter end han, og
at Kinck var en af vores største - "en fin artist" o. s. v.

Men formodentlig angrede han sig siden, thi da jeg sadvante,
at Kinck som menneske eller privatmand var det
mest storartede som kunde tænkes, saa mente han
at med Kinck som privatmand vilde han intet ha
at bestille. Hvorpaa han forsvandt i retning af sit
soverum (atelier). Bydahl var imidlertid isidess og
fortalte Eikaas om den ene historie bedre end den
anden, saa vi lo os noster djæl. I midlertid var
Fonds dyrebyl forsvunden, og da vi skulde se efter
ham, var han ogsaa selv forsvunden, (senere fik vi vide,
at han var gaaet hjemover og var sovnet paa veien
og atter vaagnet og havde mistet sin trøie; - han kom
da om morgnen tilbage sportarmet og fik sig en dram
efter den kolde nat). Medens Bydahl og jeg saa efter
Fond, var ogsaa Eikaas forsvundet - Bydahl tog sig en tur
paa en bank, - efter at han først sa havde seet indom
sin kone - (i seng kom han ikke selv). Tilslut sat jeg
alene og drak, indtil det begyndte at levee igjen paa

16
 gaarden, — det var fru Christensen og Engel, som var
 kommen paa benene. Engel lavede frokost, og fru
 Christensen tog sig et glas med mig, og vi havde en
 hyggelig passiar indtil vi fulgte Engel med kaffe
 paa sengen til Münster og Christensen, — den sidste
 saa elendig ud efter natten — ~~en~~ rød og hvid-
 flekket, — enten det nu var "syflisen", som "teede"
 sig efter længere liv, eller det var nattes medfart
 i basketaket med Eikaas, — han fik mange compli-
 menter af sin kone, som blomstrer, som en ung pige
 paa 18aar (ja hun er nok slem mod ham). —

Det er forresten et mærkeligt fenomen denne fru Christen-
 sen: gift med Thomas Krag oprindelig — 8 børn i det ægte-
 skab — saa enke en del aar — og saa gift med Christen-
 sen — og dog se ud som en 18aars ung pige, — men saa
 bruger hun da alle mulige midler for at holde sig ung-
 lumsminket og pudent og krøllet og farvet sig flere gange
 paa dagen, medens hun var her.

Fra dette tidspunkt begynder hankommelsen at virke
 mig, — at Bydel og jeg sad i spisestuen og ventede
 de andre til frokost, og Eikaas da atter viste sig, og at
 vi sludrede en del, medens Bydel snart sov i banken og
 snart lo, — det hilsker jeg, men af selve frokosten hilsker
 jeg intet andet, end jeg drak vin, medens de andre
 vilde have öl. — Kari kunde fortælle mig siden, at jeg
 et øieblik havde været en smule brøtal. Det gik slik

17
til, at der skulde trækkes op en flaske, og da jeg om
natten havde slidt min korketrækker af - under forsøket
paa at trække ud en træspunds i en ølkagg, - saa
maatte jeg laane Bydahls korketrækker, og da jeg i
min drikkeuskal formodentlig haandterte denne
ukjendte korketrækker galt, saa vilde Bydahl hjælpe
mig og take korketrækkeren fra mig; saa blev jeg sint
og hoppede pludselig oppaa banken og sa: "Aa fan,
helder du **trækkjæren** din for go og no!" -

Dette havde Bydahl stor morro af siden, - og da Ford
senere paa dag kom ned fra løen, hvor han havde
sovet natten nogentiende af sig, - saa spurgte Bydahl
han ^{gange} mange: "Helder du **trækkjæren** din for god Ford!"
Ford som ikke var ved frokosten opfattede det, som om
vi nu var leus paa drikkevarer, og at det nu var hans
tur til at spændre - eller "trække op":

Imidlertid havde jeg været uforvigtig nok til at sætte
mig et øeblik i sofaen, og der sovnedi jeg og vaagnede
ved at høre døren af Bydahls bil; - de fremmede
havde benyttet min søvn til at forvinde - (paa Bydahls
kjorte nemlig bilen med Christensen og fru samt Minister)
Bydahl kjørte motorcykel, - og han var bleven igjen,
og da vi endnu havde et dusin vinflasker igjen, saa
begyndte vi paa en ny frisk, - og Bydahl overgik sig

selv i lystige historier til langt paa ^{na} ~~na~~. - Blant
 andret fortalt han om en af sine patienter, som kom
 til ham i 1920 og fortalte at i aaret 1895, slog der
 sig ein vindi upponde bringjen paa meg, og han var
 so ille, at eg laut reise te doktaren, - og han gav
 meg ein slike sterke medicin, at daa eg kom ut om
 døra so small da-nett so eit byrse skot, - men
 eg kjende at vinden hadde bløyd seg, - halve-
 vinden sat nett like fast onde bringjen; so gjek
 eg upp te doktaren og fekk nett same medisinen,
 men daa small da inkje! men so skulde eg in
 i gjeste baa te nokre kjenningar, som budde der;
 og ma eg sat med bora og aat, so kjende eg at
 hin halve vinden lausna-han og; men so
 tykte eg da var ^{no}skam aa late han gaa med bora,
 kan du vete; - og so hilt eg han, da eg var god
 te, og skonda meg ut; men eg var inkje kommen
 meir end paa halve golva, - daa beit han seg
 fast; - og dar sete han endaa - og da var 1895."

Bydahl fortalte mange andre lige fornøielige historier
 som denne om "Vinden som kunde feire 25aars jubileum";
 men tilslut blev han søvrig og lagde sig - ligeledes ²⁵aaars
 som sovned paa en bank. I midlertid fandt Ford og
 jeg ud, at vi blev lei af vin - vi maatte have noget som
 rev lidt, nogen smaa slumper Whisky og likør fandt vi
 men det forsløz forlidet, - men tilslut var vi saa heldig

at vi fandt en flaske rigtig sterk kvamme agnavit,
 som jeg havde tænkt til frokosten, men som vi da
 ikke kunde finde; - den tönte Tord og jeg i løbet
 af natten, - den tredje nat som jeg da ikke havde
 sovet - (med undtagelse af det lille øjeblik i sofaen).
 Ud paa morgenen vaagnede Eikaas ved, at Tord
 og jeg var saa glade, og saa fortsatte vi vindretningen
 til Bydahl stod op og videre indtil Tord ud paa
~~eftermiddagen~~ dagen forsvandt. Bydal var fuld isju
 og da han forstod, at han ikke kunde klare motor-
 cykkelen, saa telefonerede han til Tord og requirerede
 en bil op, og den kom utrolig hurtigt, medens vi
 drak paa vore sidste flasker, - da var Bydahl saa
 fuld, at han slingrede godt med gjennem veisvingene,
 og da han fik øie paa, at Tunge kigede ud vinduet,
 begyndte han at pege fingre ~~af~~ ham, saa at Tunge
 skamfuld trak sig tilbage fra vinduet. Da han kom
 ned til bilen fandt han pludselig paa, at Eikaas og jeg
 skulde være med ham til Tord. - Eikaas var straks
 villig, - men jeg nægtede; - thi jeg var dygtig fuld og det
 var jo første døgn jeg drak og vaakede; - men Engel
 vilde for en gangs skyld, at jeg skulde fortsatte rejsen
 og følge Bydahl til Tord, - og saa blev det slik. -
 Bydahl kom anderede Chaufføren at bjørn, alt hvad
 motoren kunde taale, og paa faa minutter var vi paa Vase-
 den, hvor Bydahl bad os alle med op og fik fat i boade

öl og vin, - det sidste vilde Nilsen nødig ud med, baade
 fordi han ikke har lov at levere det, og fordi han nok
 syntes, at vi og særlig Chaufeur havde nok, - det sidste
 syntes nok jeg ogsaa, - endskjønt jeg var temmelig fuld.
 Da det begyndte at mørkne bar det endelig af sted.
 "Nu skal jeg ned igjen til "Bønefolket", emi serum og
 "mistankesomheden igjen", sa Bydahl - nu kjører vi
 rundt hele Fjorden og synger af fuld hals, emi ser =
 sangen: "Zions vægter hever røsten, vægn op der blinker
 lym i østen, vægn op guds sted Jerusalem - o. s. v." -
 Bydahl kommanderede Chauffeur at kjøre - fortere
 og fortere, og paa utrolig kort tid var vi i Fjorden. "Nu
 maa dere sige saa falskt, som dere bare kan", sa
 Bydahl, og saa sang vi, saa folk kom ud af dørene og
 foldede sine hender i andagt; - andre som forstod sproket
 blev vel rasende. Uelt og paa "Taaene" var det i en
 stor ring der, og saa staaede vi udenfor Hjelmer
 Christensen, hvor vi blev gjæstfrit modtagne og drak
 den ene pjalterum efter den anden, - indtil jeg ikke
 tørker sikkert, hvad jeg foretog mig, - jeg sad vistnok
 og holdt fri Christensen halsen og beklagede, at den
 pene dame ^{alt} skulde alt være bedstemor, (det er sandt
 saa utrolig, det er, at hun for en tid siden blev bedstemor)
 ligeledes beklagede jeg, at hun skulde være dansk -
 og saa lærmede jeg efter hende og danskerne (fortalte
 Eikaas sagn) og sa, at nordmændene turde gjøre et
 korstog eller vikingetog til Danmark og slaa ihjel alle
 dansker og beholde alle kvinderne deres. "Hvad skulde

saa Trondmand med alle de danske kvinder naar
 "I havde saa mange kvinder lykkelige i Norge," sa
 fru Christensen - "jo kvinderne og landet vilde vi overgive
 til vore søner," sa jeg. Tilslut husker jeg kun,
 at jeg fik en valdig sjoflet, saa stor som en liden
 tønde, og at den smagte saa forunderlig, - det
 ikke godt, - men der var da Whisky i den; jeg havde
 vanskeligt for at klare den, men syntes det var skam
 at lade den staa, især da jeg syntes at Christensen saa
 rent triumferende paa mig: at nu var jeg færdig. - (Jeg
 havde siden "dagen derpaa" en mistanke om, at der var andet
 end Whisky i den drikken - jeg tænkte paa Cocain, morfin
 opium eller lign. ; men det maa vel være feilagtigt,
 iallefald gjorde drikken mig rent rasende, - og jeg
 svor paa at der skulde begaaes en forberydelse i Førde
 den nat, - saa gik jeg ud fulgt af Sikaas, som fandt
 min hat og frak; - fra den stund er alt som en underlig
 drøm: - jeg havde reist langt og var raad af regn (det
 var jeg ogsaa, thi det regnede ustyrtelig nedover med bilen),
 og trost var jeg bleven af reisen, og saa kom jeg til en
 by, som var ganske som ud død; jeg gik ind i det
 ene hus efter det andet, somme steder var der staaet,
 og somme steder var der sovende mennesker, et sted
 reiste en mand sig med truende ord, og da jeg tier-
 nede mig, kom han listende efter ud døren og
 ind i et indelukket gaardsrum, da slog en tanke
 ned i mig som et lyn: "han vil stenge mig inde!"

Denne tanke klarnede min sanser en smule, - jeg smakte
 bag et lidet bisleg eller lign. og da manden kom om
 hjørnet gav jeg ham et slag paa haa tændte bag over
 og rettede; - da slog atter en tanke ned i mig som
 et lyn: - "ni hentes kan folkhjælp, - her gjælder
 det at komme sig hurtigt ud i det fri; - et lidet
 smut mellem to linsfløer var stængt af noget, som lig-
 nede et gjærde, men da jeg satte paa det for at kom-
 me over, viste det sig at være en grind, - der var
 ganske lyst fra en elektrisk lygt, som brændte i
 gaardsrummet; - jeg hørte listende skridt bag mig
 igjen, og satte fart paa, til jeg kom udenfor lysets
 rækkevidde; - gennem en have-ved en brat bakke;
 der gled jeg paa noget slejpt og stüpede ned i en
 dam eller grøft, hvor jeg et øieblik blev liggende
 paa ryg ^{i iskoldt vand}, men jeg kom mig straks paa fode igjen og
 videre over et gjærde og ned paa en stor flade. Det isende
 kolde vand fra nakken til halsen gjærde mig halvt
 dødt; - jeg opdagede Sikaas, som et øieblik havde været
 forsvundet for mig (da vi blev forfulgt af manden). -
 Vi gik nu henover den store flade, hvor regnet hølpede
 ned i store dammer, som overalt fyldte fladen, saa
 vi vadede mere i vand end paa det tørre, jeg blev
 mere og mere dødt og opdagede, at Sikaas var dybt
 fald, - og saa erindrede jeg, at vi ikke befandt os i en

öde i död by men i ²³Förde, - og saa foreslog jeg, at vi
skulde gaa ned og se paa Bydals berönte blomsterhave.
Vi fandt den ogsaa snart og gik ankring og lyst med
fyrstikker, som Eikaas heldigvis havde törr - og saa paa
de vidunderlige blomster, der om natten i fyrstikelys var
endnu mer eventyrlig end ellers; til slut var vi komne
helt op paa altanen, - da fru Bydahl pludselig stod
der i fuldt elektrisk lys, som hun havde slaaet paa; - vi
var rent blændede, og hun skubbede os ind i huset,
og ind i et rum med to senge - "væse god i seng med
der" - "hvor er Bydahl?" sa hun. - "Vi veed ikke" sa vi.
Jeg kastede mig paa sengen i ~~for~~ den vaade frakke og
sovne straks, - men vaegned ud paa morgenen med
en forferdelig frost. - Eikaas var vaagnet lidt for, han
fortalte, at jeg skulde i søvne saa sengen rystede. - Det var
en hard töm at ligge sliq og fruse, - og det var helt
lyst, - da kom Bydahl, - han havde vel neppe sovet.
Han saa sint ud, - der gaar en lastebil opover om et
par minutter, sa han. - Eikaas sprang op, men da jeg
skulde prøve det samme, vilde jeg falde overende og mette
i sengen. Du skal ligge, sa Bydahl og forsvandt, - og et
öieblik efter forsvandt ogsaa Eikaas, - han vilde komme
afsted, förend der blev efterforskning, hvorefter der havde
gjort spektakler omkring i lussene om natten. Der laa
jeg alene og havde det frygtelig vordt. Nei jeg skal
afsted det er muligens endnu ikke forsent, tænkte jeg
efter en stunds forlob, og sprang op, og da blarte jeg at staa

paa benene, - jeg saa paa mit leie - det var frygtligt - vadede og mældbrune rønder paa kaknet efter min skidne frak, der endnu var vaad saa det dryppede af mig, da jeg havde stået oppe en stund. Det var ikke rart, om jeg havde frosset, saa gjennevaad som jeg var, - og halsen brændte som ild, - jeg tønte de to vandkarer som stod i værelset, - men var ikke tørst; - saa stegtede jeg ud og ned med elven; - jeg vilde undgaa landeveien; - Postmesteren bor jo lige ved broen, og han kunde komme ud og standse mig, som afti ellers. Da jeg kom ned til elven var der et græsraad gjærd, der kom jeg mig heldig over og fulgte elven til broen, - i en fart over denne og hen til Kapstad hotel, der trap jeg Eikaas, og saa gik vi ind paa hotellet og forlangte æl; men vi blev nægtet; - vi telefonerede da til Steen og bad bilen vente ved Sølberg. Hvad skal vi gjøre - vi tønter ihjel, sa vi begge; - "jo nu vil jeg prøve noget rigtig frækt," sa jeg - "men vi maa skynde os, og saa gik vi ind i nærmeste hus og bad om at faa snakke med manden i huset. "Vi to" - sa jeg, "har faaet aabentaring af den helligaand om, at De har Whisky i huset, saa nu maa de ud med den til medicin for to syke, - døds-syke mennesker," - manden begyndte at stamme; jo lidt Whisky havde han, det var sandt nok, - og han kom frem med en flaske som der var 2-3 drams paa; - den tønte vi, - det vil sige jeg tønte det meste, foruden jeg overlod det til Eikaas, - nu har den helligaand

25
ogsaa sagt mig, at De er godt kjendt med en, der
solger ulovlig "øl", sa jeg, - jeg tænkte med mig selv, at de
fleeste mennesker kjender jo en slik person. "Ja det er
rigtig" sa han. - Spring da hen til "gärken" og faa
et par flasker til os lidt fort, saa vi ikke dör, sa
jeg, - og manden sprang som om det gjaldt livet og
kom tilbage med 2 flasker af den herligste
porter, som jeg nogen gang har ~~smagt~~ ^{smagt}, - og medens
vi læstede os med denne herlige gudedrik fører
bilen forbi, - "den venter paa os ved Pölsberg", sa
Eikaas, idet vi tönte de sidste draaper i "fa
penge vil jeg ikke byde Dem min gode mand",
sa jeg, - "thi De har ikke lov at sælge alkohol",
men De skal blive herligt erindret paa dommens
dag!" - Dermed sætte vi paa dör, forat indhente bilen,
hvad Eikaas ogsaa gjorde, - men jeg tog mig en tur ind
om apotekerens, og bad ham om en flaske spirit, - det
fik jeg ikke, - men jeg fik 200 gr., som jeg tönte "var"
opover - ja Eikaas og Chaufføren fik ogsaa smage
den, da vi var komne halvveis, der havde vi ndr
kjört os ihjel, thi det ene hjöl var næsten gaet ud
af axlingen, - da alle skrier var løsnede og fald ud,
saa hjölet begyndte at "skarke". Chaufføren bandt
styggt, men vidste raad - han tog en skrue löst
og en anden her fra de andre hjöl. - Da syntes jeg at
han maatte ha en liden opkvikker ovenpaa sindssy-
telsen, og da der var en liden grov i nærheden blandede

jeg resten af det, jeg havde igjen af spruten med vand,
 og lod ham faa, - og da vi kom til Vasenden fik vi
 saa meget drikkes, at vi næsten var helt repa-
 rerte - (naar jeg indtager at jeg frøs frygtelig) - og da
 vi kom til Sandalstrand, kom, "bakrusen" paa mig, saa
 jeg var rent viljeløs og gik med paa Chauffeurens
 forslag om at følge til Sande, hvor der var rikelig
 heimebrugg; - nogle flasker havde vi ogsaa med i
 bilen, saa vi holdt damperen oppe, til vi kom ind
 til Sunde, men jeg frøs hele tiden, og værre blev det,
 da jeg fik kaldt al der inde, - træt var jeg og, saa
 jeg lagde mig i en seng i et koldt kammer, men
 raagnede ^{stærkt} ~~med~~ ~~den~~ ~~kveld~~ med halvindeationer: - jeg
 saa tydelig den samme listende mand-som i første
 han kom ind døen - tittede ind gang paa gang
 og vækkede ^{mig} ~~hver~~ gang, jeg vilde sove, - tilslut stod
 jeg op og gik hjem i et hølende regnveir, - og en
 gennemtrængende vind; - jeg havde over en mil at
 gaa og blev snart træt, hviledt list og tur - til
 frosten vækkede mig, naar den blev for sterk - og
 druv mig videre fra hvileplads til hvileplads. -
 Hjertet var snart som lammet og snart kandede
 det igjen vildt, - halsen var et eneste svidende saar -
 (det viste den sig ogsaa at være bogstaveligt, da jeg kom
 hjem, - jeg ^{er} endnu daarlig i halsen, efter at jeg har over-
 staet de sjældige kvaler). Det var en lang nat, for
 jeg om morgenen kom hjem og endelig fik trykkel klar.

Ja nu har jeg plaget dig med et længe kjædelejt brev.
 Nu har jeg bestemt mig paa at blive „afholdermand“, som
 Wjdekke sa, - jeg havde øe igjen i huset, men har ikke
 smagt det siden jeg kom hjem. - Fond fik det sidste
 i gaar kveld, - her kom ogsaa en mand med et gammelt
 heimebrug og vilde spendere paa mig, - men jeg sa nei,
 saa jeg har alt gjort en god begyndelse. - Bydekke var
 her ogsaa i gaar og fik den sidste rest rødvin, - saa nu
 findes her ikke alkohol i huset. Engel fandt en
 flaske portvin, en fe. Scherry og 3 flasker Bourgoinder
 efter festen, og ^{den} retournerede dem med mit samtykke.
 Nu maa du ikke fortælle noget af det, jeg har fortalt
 om andre (Bydekke og Christensen og Fond); thi det kunde
 skade dem; det jeg har fortalt om mig selv maa du
 gjerne repetere. - - Ja det er sandt, - jeg har længe
 lovet en mand her at skrive til dig efter 2 par læster -
 det er vor skomager Samuel Myklebrust, som ogsaa reparere
 ved et par sko for lille Per uden at tage nogen betaling
 derfor, - kunde du sende mig eller ham saa snart som
 muligt et par læster N° 25 og et par læster N° 24 - og om det
 ikke skulde kunne skaffes da et par læster N° 23½ og 25½.
 Kunde du sende dem pr. post var det bedst; - han gjør dig
 nok en tjeneste igjen derfor og læstene skal jeg betale, hvis han
 ikke gjør det. Hans adr. er Samuel Knudsen Myklebrust - jølster
 Ja undskyld, at jeg stadig plager dig med sligt. - Han ^{kan} nok
 vilde helst paa samme sort læster som sidst. ^{Det gælder nok} ^{konfirmation}.
 Med de bedste hilsener fra os alle og med de bedste
 ønsker om lille mors smertelige bedring. Din Astrup
 Tusend tak for den deilige laxen!!